

Telegraful Român

Abonamentul:

Pe un an 32 coroane.
Pe șase luni 16 cor. — Pe trei luni 8 cor.

Correspondențele

să se adreseze Redacției «Telegrafului Român», Strada Măcelarilor Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiilor, după învoială

Abonamentele și inserțiunile
să se adreseze Administrației ziarului «Telegraful Român», Sibiu, Strada Măcelarilor Nr. 45.

Insemnări

Nicolae Iorga

Cu sființa păcătoșului, cu evlavie credinciosului și admirație sfântă se cuvina pomeni numele lui. Doar Nicolae Iorga este eroul sufletesc, care a ostenit mai mult și a luptat cu o îndârjire nețărmurită și extrem de conștientă pentru a sfărma cătușile, în cari gemeau ferecate milioanele de suflete românești. Asemenea lui Ion Botezătorul a strigat celor ce tânjeau în pustuirile sufletești ale Ungurilor păgâni, ale Austriecilor fățarnici și ale Muscalilor brutali: Treziți-vă și vă umpleți de Duh sfânt, de Dulul neamului, care curăță și sfințește, mântue și învie!

Cunoscător adânc și desăvârșit al neamului din genuna zămislirii, a povestii chinuitor de dureroase și înălțător de măreață și-a pătruns sufletul de marele și dumnezeescul adevăr, că trupul resfirat al neamului trebuie închiegat. Aceasta-i porunca lui Dumnezeu și legea nestrămutată a firii. Pentruca să se poată închiega însă e o trebuință înescorabilă, învierea, deșteptarea membrilor amorțite. În slujba acestui adevăr de mântuire românească și a pus toată energia, tot sufletul, întreaga personalitate de uriaș.

A devenit apostol în cel mai înalt înțeles al cuvântului. A cutreerat toate olaturile locuite de români sămănând învățătura de înviere, învățătura de mântuire sufletească, îndemnuri de biruință. «Sutele de conferințe pe cari le-a ținut în România, în Bucovina și în Ardeal, au făcut adevărate minuni, trezind la viață conștiințe adormite și punând la lucru forțe neîntrebuințate.»

Prin puterea tainică a slovei a luminat mințile imbeznite de cultura ibridă a străinilor, «arătând în lumina istoriei că neamul nostru a fost și este un popor, atât ca suflet, cât și ca tendințe, indiferent de granițele vremelnice» și creând în chipul acesta condițiile unității culturale și prin unitatea culturală unitatea națională. Aceasta-i cetatea de biruință veșnică, cetatea care va apăra viața neamului împotriva viforului de porniri dușmane.

Prin «Sămănătorul», prin «Florea darurilor», prin «Neamul românesc» prin zecile de cărți și prin sutele de broșuri și articole, el a îndrumat viața întregului neam pe calea cea bună și dreaptă către scopul suprem: unitatea națională.

Din trecutul de chin al neamului a scos adevăruri strașnice pe cari le-a propovăduit cu o vitejie nemai pomenită. Cu o energie de proroc însuțit de o mare și luminoasă credință a stăruit cu vreme și fără vreme să ucidă din viața neamului minciuna și nedreptatea, și să desființeze prostia aprinzând pretutindena dragostea de ade-

văr, dragostea sfântă față de neam. Vorba și fapta lui a ars și nimic dulcele și mălaetele învățături ale maslinarilor naționali.

Viața lui Nicolae Iorga este o Evanghelie «care propovăduiește și predică ochilor și inimii, întregului om» conștiința unității naționale.

De aceea se cuvina, e o datorie sfântă, ca astăzi când visul și stăruințele strămoșilor și părinților au primit în cetatea de biruință a arhanghelului Voevod Mihai, cea mai strălucită și măreață faptură: România mare, să pomenim cu sființă și cu admirație numele lui Nicolae Iorga, care a muncit mai mult pentru trezirea conștiinței naționale și să ne închinăm cu evlavie în fața acestei Evanghelii vii.

Tâlcul evangheliei celei nouă

— Discursul d-lui Iuliu Maniu —

Dacă privim îndărăt la suferințele îndurate de neamul românesc, dacă ne amintim de sângele vărsat, nu știm cum să mulțămim lui Dumnezeu, că ne este dat, nouă, din generația de acum, să trăim aceste timpuri de înălțare. În aceste momente solemne, ne vom purta vrednici de timpurile pe cari le trăim. Vrednicia națională se judecă după înțelepciunea, cumintenia și înălțarea sufletească, cu cari se aduc hotărâri chemate să croiască soarta noastră.

Noi ne simțim ca orbii care de zeci de ani n'a văzut lumina zilei, când printr'o nefacere dumnezeiască i se deschid ochii și vede lumina sfântă a soarelui. Noi suntem aci ochii poporului, cari văd azi lumina libertății neamurilor. Înainte de a lua hotărâri, trebuie să ne închinăm înaintea acelorora, cari au ajutat ca lumina aceasta să străbată norii. Aceștia sunt vitejii din glorioasa armată română, (Strigăte viforoase: Să trăiască!) conduși de marele lor căpitan R. gele Ferdinand. (Furtivoase aclamațiuni. Toată adunarea națională se scoală în picioare și strigă: Trăiască Regele Ferdinand! Trăiască Regina Maria!) Nu pot vorbi mai departe, până ce nu las să ne înclinăm capetele noastre înaintea celor morți și apoi înaintea celor vii, cari au luptat pentru înfăptuirea idealului unității românilor.

Istoria ne a învățat că nu trebuie să așteptăm nimic dela împărății străini și dela fiii altor neamuri, ci dela propriile noastre puteri. Adevărul ce ne călăuzește acum e că singura noastră forță care ne poate ține în viitor, e aceea provenită prin unirea tuturor românilor.

Ce ași putea adăuga încă, ca să întărim convingerea în voi, că unirea tuturor românilor este o necesitate de viață a românilor de pretutindeni? Această unire noi avem dreptul s'o pretindem pe baza ființei noastre unitare naționale. Suntem toți de aceeași

tradiție și cu aceleași aspirațiuni. Ce ar mai putea să împedecă ca această unire ce există în noi, în sufletele noastre, să se înfăptuiască în realitate, ca această națiune română să fie un singur trup și suflet?

Toată lumea a recunoscut acum că fiecare popor trebuie să se constituie într'un singur stat, căci numai așa poate contribui la înaintarea civilizației mondiale conform însușirilor sale proprii. În deosebi noi, românii din Ardeal, și Ungaria suntem în drept să cerem această unire, fiindcă aci, la noi, e leagănul românismului. Numai o crudă barbarie poate împedeca ca însuși vatra, leagănul, să fie despărțit, să rămână separat. atunci când toate celelalte se unesc. Și Ardealul trebuie să fie o parte întregitoare din corpul națiunii române. În afară de dorința noastră obștească de a ne apropia de sânul mamei noastre, toate argumentele științifice, sociologice întăresc justiția revendicării noastre, — a înfăptuii România mare. (Aplauze vii). Aclamațiile d-voastre cu cari ați întâmpinat proiectul de rezoluție, ce vi s'a citit înainte, arată dorința voastră vie, care e și dorința lumii culte, care stă alături de noi.

Nimic dar nu ne poate sta în cale să înfăptuim această dorință. Trebuie dar să cerem incorporarea fără întârziere și pe vecie a tuturor românilor. (Aplauze).

Când voim să înfăptuim acest ideal al nostru, nu dăm numai de prieteni, — ci și de o tabără întreagă de protivnici, care voeste să împedecă cu toate mijloacele unirea. Pentru înălțarea oricărei îndoeli a străinilor asupra ce voim să facem prin unirea noastră și libertatea noastră națională, — marele sfat național român declară că nu voeste un imperiu de asupra. Nu voim ca din asupra ce-am fost să devenim asupritori. Voim să asigurăm libertatea pentru toți și desvoltarea pentru toate popoarele conlocuitoare. Marele nostru sfat național ține să accentueze că urmează vechiul nostru proverb: Ce ție nu-ți place, altuia nu face. Noi voim pe acest pământ al României mari, să întronăm libertatea națională pentru toți. Voim ca fiecare națiune să se poată cultiva în limba ei, să se roage lui Dumnezeu în credința ei și să ceară dreptate în limba ei.

Noi cari am vărsat lacrimi văzând limba noastră scoasă din școli, biserici, justiție, nu o vom lua altora. Nu vom lua putere dela alții, nu voim să trăim din sudoarea altora, pentrucă noi putem trăi din vrednicia și puterea noastră, prin munca noastră. (Aplauze entusiaste) Numai printr'un regim democratic putem întări țara noastră românească, mai ales când trebuie să ținem seamă de cerințele vieții moderne de stat. Numai având un regim de drepturi și libertăți înăuntrul țării, vom avea tărie să validăm cauza noastră în afară. De-

plina libertate a tuturor straturilor sociale, — e o garanție pentru binele țării. De aceea marele sfat național român a pus în proiectul lui de rezoluție acel punct care vorbește de înfăptuirea regimului democratic.

Noi suntem un popor de țărani. Tot ce vedem înaintea noastră, în haine negre și cu frunți luminate, a ieșit din popor. Nici unul nu poate zice că obârșia lui nu este dela plugul român, dela pământul românesc, de unde își scoate credința lui în viitor. De aceea marele sfat național cere o reformă agrară radicală ca să se împartă pământul țăranilor, ca această clasă țărănească, izvorul neseecat al forțelor naționale, să fie puternică. Un neajuns în structura națiunii noastre este că industria și comercialul nu ne sunt desvoltate.

Trebuie să căutăm să avem nu numai o independență națională, ci și o independență economică, să avem toate din puterile și munca noastră. Să dăm dar toate libertățile acelei clase care va contribui la desvoltarea industriei și comercialului nostru. Suferințele îndurate de clasa meseriașilor și muncitorilor în apus, luptele ce le-au dus, — ne pun în poziție să știm ce măsuri trebuie luate de cu vreme, pentru înaintarea acestei clase de meseriași și muncitori. Trebuie să profităm de experiențele altora. Trebuie să ne silim ca structura socială a neamului românesc să corăspundă cerințelor moderne.

Trebuie să ținem apoi seamă de greutatele unei tranziții la unire. De aceea marele sfat național a hotărât ca până la întrunirea constituantei, să se dea ținuturilor noastre o autonomie provizorie, ca această tranziție să se facă fără greutate. Căci nu în 2—3 zile se poate face o perfectă unitate în organizația administrativă și judiciară.

Națiunea noastră nu poate lăsa apoi din vedere întocmirea generală viitoare a omenirii. Trebuie să ne spunem dar cuvântul și în această chestiune, cerând ca în legăturile mari internaționale să nu domnească rigiditatea unei suzeranități, ci să se aplice frățietatea universală, iar printr'un juriu internațional să se împedecă în viitor colisiunile cu arme.

Salutăm pe bucovinenii, frați cari au suferit acelaș jug și s'au unit acum cu România.

Cu noi, românii, au suferit jugul neamuri întregi: cehii, slovacii, polonii, etc.

Trebuie să constatăm că lupta lor fără preget pentru independența și desrobirea lor națională a fost o pildă luminoasă pentru noi. (Strigăte însuflețite: Trăiască cehii!) Experiențele lor, faptele lor eroice au fost pentru noi momente de înălțare și întărire, ca să mergem și noi pe acea cărare, ca să ne înfăptuim și noi idealul național, ca să mergem și noi pe acea cărare pentru realizarea visului nostru.

Trebue dar să ne aducem acum aminte de ei și să le trîmitem un dulce salut, dorindu-le întreaga fericire. (Aplauze îndelung repetate).

Avem să mai mulțămim armatelor glorioase ale antantei și diplomaților ei.

E o datorie a noastră să salutăm această alianță a națiunilor antantei. (Aclamări entuziaste).

Vă rugăm să primiți unanim proiectul nostru de rezoluție. Acest proiect arată cărarea pe care mergând înainte, ne vom putea atinge idealul și să punem temelie unei Românie mari și unite, care în veci are să fie, ca în ea să se înfăptuiască spiritul desăvârșitei democrații și dreptatea socială.

Morții neamului

Ioan Arion

După cum am amintit în unul din numeroșii trecuți, în ajunul sărbătorii *Invierii*, stegarul *I. Arion*, în drumul său spre «cetea suferințelor și măririi neamului nostru» spre *Alba-Iulia*, apărându-și steagul a fost ucis în gara din Teiuș, în mod mișelesc de un glonte unguresc.

Trupul neînsușit a fost transportat, ca o irtă sfântă în cetatea de mărire a lui *Mihai* și cea de chin a lui *Horia*, și declarat din partea marelui sfat, de mort al neamului românesc.

Înmormântarea s'a făcut cu mare pompă pe cheltuiala națiunii. Iată ce scrie confratele «*Românul*» despre felul cum a fost înmormântat primul mort al națiunii:

Luni înainte de amiază a fost ridicat în biserică din Maier catafalcul, pe care a fost așezat sicriul cu Mortul națiunii. Cu cămașa desfășurată, cu o pată roșie pe piept, dar cu fața senină zăcea pe catafalcul stegarului Ioan Arion, țărănul din Agriș, răpus de un glonț mișelesc.

Încă în noaptea de Sămbătă spre Duminecă se lățise vestea despre atacul mișelesc din gara dela Teiuș, unde «husarii» maghiari au dat salve asupra trenului în mișcare, arborat cu steaguri românești și care aducea pe cei ce grăbiau la *Alba-Iulia*. Advocatul din Turda d-nul Dr. Rațiu ni-a adus-o la hotelul Hungaria, unde era biroul Consiliului central și lumea umpluse cafeneaua și sala restaurantului. Cu înțelea fulgerului se răspândise vestea. O umbră de durere se văzu pe fața tuturor și pumnii se încheștau.

Pe la orele 2 lume multă se îndreaptă către biserica din Maieri, ca să dea onorul din urmă stegarului Ioan Arion.

Biserica din Maieri era tixită când puțin înainte de orele 3 sosesc delegații Marelui Sfat, în al cărui nume d-l Dr. Laurențiu Oanea, depune pe sicriul deschis o cunună mare însoțind acest act cu următoarele cuvinte:

Națiunea română recunoșcătoare pentru jertfa mare, că cu sângele Tău ai sfințit actul Unirii tuturor românilor îți aduce prin aceste flori trecătoare, mulțumită și recunoștință eternă și-ți declară că numele Tău va fi scris cu litere de aur în Cartea eroilor, cari au murit pentru idealul nostru împlinit azi și botezat cu sângele Tău.

Pe fundele de mătăasă ale cununei era scris: *Prinosul Națiunii Române pentru jertfa sfintei Uniri — Marele Sfat Național Român*.

La orele 3 se începe celebrarea prohodului prin părintele Rusan, *Alba-Iulia*, asistat de părintele din Agriș d-l George Purdea și preotul militar d-l V. Debu, Arad. În panegiricul ce l-a rostit părintele G. Purdea spune cine a fost Ioan Arion. Patru ani de zile a suportat suferințele războiului, a fost un om virtuos și român însușit. Meritul e al lui Ioan Arion că în Agriș s'a format gardă națională comună. Invoacă răzbunarea mortului.

Vorbește părintele *Florian Rusan* din *Alba-Iulia*. Iubirea ungarilor față de români — a spus părintele Rusan — ni-o arătat cazul acesta. Jertfa aceasta a pecetluit Unirea noastră cu România.

Ca al treilea își ridică cuvântul lângă catafalcul d-l *Vasile Goldiș*, șef al secției pentru instrucție, culte și naționalități. Hristos prin patimă și moarte a mântuit neamul omenesc din sclăvie așa și Ioan Arion ne a mântuit pe noi. Să nu se întristeze mama învăduvită — un frate al mortului e în România, iar altul mai mic e acasă. Pe

Ioan Arion îl va eterniza istoria și-l va cânta fălcăii și fetele dala sate în doinele lor jalnice.

După prohod generalul *Leonte* prinde sicriul la cap și împreună cu soldații români ridică sicriul de pe catafalcul și-l duc pe carul mortuar, lângă car se postează o trupă de onoare.

Conductul pornește încet spre cimitir. După car pășeste ca cel dintâi generalul *Leonte*, apoi reprezentanții marelui sfat român, 20 țărani cu preotul din Agriș în frunte. Reprezentantele Reuniunea femeilor din B.aj. Mulțimea imensă se înșirue în ordine să-l petreacă pe cel din urmă drum, pe cel ce a pecetluit cu sângele lui Unirea tuturor românilor.

La groapă generalul *Leonte* vorbește în numele fraților din regat. Depune omagiile Regelui României și ale armatei române.

Generalul român dă locul domnului Dr. Pățăcean, avocat în Turda: Comitatul Turda-Arieș ne-a dat pe lăncu, care a luptat în 1848 cu atâta vitejie și tot el ne-a dat și pe lăncu zilelor noastre, 1918.

Protopopul *Urzică* își ridică cuvântul în numele comitetului național român din *Alba-Iulia*: Aici zac osemintele eroilor noștri naționali cari s'au jertfit pentru înfăptuirea idealului nostru. Tot aici a trebuit ca să se odhnească un alt erou atunci, când se întrupează idealul nostru. Mamele, a căror fii au căzut departe pe fronturi și fetele rămase fără de iubitul lor, vor merge, să încunune cu flori mormântul celui ce s'a dus și-l vor stropi cu lacrimi.

Trupa de onoare dă salve peste mormânt.

Întreg publicul adunat cântă «Deșteaptă-te Române».

Cununa depusă de Consiliul Național Român pe sicriul e dusă în satul mortului, iar funda dela cunună e legată de steagul, pe care stegarul Ioan Arion îl strângea cu drag chiar și în clipa morții.

Ioan Munteanu

Al doilea mort e legionarul Munteanu — abs. de teologie și student în drepturi. Un tânăr însușit și deștept. Ieșise cu mai mulți lagionari la gara Sibiului să impedeze bandiții unguri veniți cine ști de unde, cu un tren pancerat să fure vagoanele încărcate. În pornirea lui de însușită vitejie străbătuse înaintea trenului pancerat și se opintea să strice raliile, când un glonte de mitralieră l-a culcat la pământ.

Părinții și rudeniile celui ce a căzut jertfă mișeliei ungurești au hotărât să-l îngroape în glia satului natal, în Poiana Sibiului.

Sămbătă dimineața jertfa proaspătă a fost riecată din spitalul militar. Rugăciunea de înmormântare a făcut-o prototereule legiunii Dr. Aurel Crăciunescu cu asistența a lor 4 preoți. De față au fost mai mulți membri ai sfatului național comitatens, comandantul legiunii, toți ofițerii și un pluton de legionari cu drapelul tricolor învâluit în zăbranic, corul teologilor și fanfara legionarilor.

După terminarea ritualelor, prezidentul sfatului național comitatens d-nul Andrei Bărsean în cuvinte îndușeștoare a accentuat pierderea familiei, a bisericeii și a neamului prin moartea de erou a acestui tânăr bun și însușit.

Corul teologilor l-a petrecut până în Poiana Sibiului, unde Duminecă a fost înmormântat, jăluit de toți sătenii.

Dormi în pace, frate Muntean! Tu și-ai îndeplinit vitejește datorie față de România mare și i-ai întărit temelie prin scump sângele tău!

Maghiarii și adunarea dela Alba-Iulia

— Revista ziarelor —

Gazeta *Az Ujság*:

Sub titlul *Az erdélyi románság nem Erdély!* (Românii ardeleni nu sânt Ardealul!) gazeta aceeașă palmuește adevărul din primele vorbe puse pe hârtie. Ci că noi nu sântem Ardealul? Nu cumva la *Alba-Iulia* au fost acum de față o sută de mii de «unguri cu buze valahe», ca să proclame alipirea la regatul român?

După primul neadevăr urmează imediat al doilea: Românii, zice *Az Ujság*, nu formează majoritatea locuitorilor în teritoriul deslăpit, ci minoritatea. O fi.

Aici însă *Alkotmány* este de altă părere și zice, că românii formează 54,5% față de 47,5% neromâni. De altfel, prea

șirește, și *Alkotmány*, ca și celelalte ziare ungurești, care au nutrit zeci de ani focul șovinismului, scrășnesc din dinți și țipă și se sbuciumă în perfectă zăpăceală.

Fac unghiuri apel — se și potrivește! — la situația geografică, la *Carpați* (par'că nu ei voiau să-i «rectifice»), la Europa cultă, la conștiința omenimii, și tot ei zic că astăzi nici un popor din lume na mai vrea să se înfrățească cu dânșii. Nici bulgarii, și nici turcii?

Budapesti Hirnap, dela a cărui conducere se retrăsese bătrânul Rákosi, revine la vechia sa dragoste de-a îndemna pe unghiuri la luptă nouă, pe moarte și viață, pentru a reduce pe slovaci și pe români earăș la starea de slugi la domni, cum au fost până mai ieri. «Nu vom înjură pe românii fățarnici (Noi am tradat pe germanii salvatori?) nu vom batjocori pe cehii bandiți (Ce admirabil este dl Rákosi!) ci din conștință, ne vine pofta să-i lăudăm și să-i învidiăm?» (pe fățarnici și pe bandiți?) căci s'au ridicat la înălțimea timpurilor mari și se află la nivelul evenimentelor istorice ale epocii lor». (Dacă-i așa, pentruce-i trațezi de «bandiți» și de «fățarnici»?)

Cât pentru invitarea la luptă (impoztriva cui?) c'am căți crede dl Rákosi, că va avea la spate? — Și, din jalnica întâmplare a lui Tisza, dl Rákosi Jenő n'a învățat nimic?

Világ voește să fie obiectiv și spune, că la *Alba-Iulia* s'au adus și câteva hotărâri democratice: libertate națională pentru toți locuitorii, drept electoral egal, reforma radicală ag ară, alianța popoarelor, însă nu crede că asemenea reforme s'ar putea realiza sub domnia unui Hohenzollern și a boerilor români.

Presă maghiară nădăjduște, că în congresul de pace nu se vor sancționa hotărârile dela *Alba-Iulia*.

Minciuni

Nici astăzi nu voesc să vadă realitatea! Cine? Foștii noștri compatrioți. Ungurii! În loc să desființeze minciuna care le-a săpat viața, ei o clocesc și înmulțesc.

Mnșec conștient. Ziarele lor, reflexul intelgenții și moralității lor, se opintesc să se mângăie cu tot prețul. Acum mai nou au născocit minciuna, că o parte însemnată dintre români, îndeosebi cei din Ungaria n'ar prea consimți să se încorporeze la regatul român. Coboare jidovașii cari umplu gazetele cu astfel de năzbătii grețoase, coboare pe o zi în Satmar ori în chinuitul B-hor în jurul Salontei mari, și se vor înspăimânta de puterea conștiinței naționale ce stăpânește pe fiecare român. Și în temeiul acestei conștiințe au cerut și cer cu un glas să fie necondiționat încorporați.

Românii s'au deșteptat toți, până la apele blonde ale râului Tisa.

Dar «*Világ*» mai aduce o altă minciună și mai isteată. Anume că s'au răsculat regimentele românești și că n'ar mai voi să înainteze?

Oare când se vor desmțeteci fiii lui *Arpád* dela f tuicele din Pesta? Sau așteaptă să-i înfioreze bubuiul tunurilor românești?

Știrile zilei

Consiliul dirigenț în Sibiu. Membrii consiliului dirigenț au sosit, cum am anunțat, în Sibiu. Prezidentul consiliului, dl Dr. Iuliu Maniu, însoțit de episcopul Hossu și un secretar, au venit dela Blaj cu automobilul. În locuința din Hotelul Boulevard dl prezident a primit mai multe vizite, între care și pe-a ofițerilor francezi aflători în Sibiu.

Massaryk în Londra. Dr. Toma Massaryk, prezidentul republicei ceho-slovace, a sosit din Liverpool la Londra, unde a fost primit cu onorurile ce se dau șefilor de stat. Publicul i-a făcut mari ovațiuni. Dela Londra, Massaryk va pleca la Paris. În onoarea prezidentului, ministrul de externe englez Balfour a dat Joi seara un mare banchet.

† Dr. Victor Szmigelski, canonic mitropolit în Blaj și prelat papal etc. și-a sfârșit zilele unei vieți petrecute în cinste

și muncă neîntreruptă, împărțit fiind cu sft. Taine după legea românească greco-catolică, Duminecă, în 8 Decembrie st. n. 1918. La orele 9 a. m., în etate de 60 ani. Rămășițele pământești s'au transportat din Sibiu și s'au depus spre veșnică odihnă Marti în 10 Decembrie 1918 st. n., în cimiterul comun din Blaj. Dormi în pace!

Ce spune prințul moștenitor german.

Correspondentul unui ziar olandez a vorbit Luni cu fostul principe moștenitor al Germaniei. N'a renunțat la tron, — a zis prințul, — dacă însă guvernul german îi va cere jertfa aceasta, el — principele — va face totul în interesul țării sale. Întrebat despre război, a declarat următoarele: După convingerea sa, Germania a pierdut războiul la începutul lui Octombrie 1914. Situația Germaniei era desperată îndată după lupta dela *Marna*, pe care germanii n'ar fi pierdut-o, dacă șefii statului major nu deveneau nervoși. Atunci principele a și încercat să înduplece statul major să facă propuneri de pace chiar și cu pierderea Alsăției și Lorenei. I s'a răspuns însă să-și caute de lucrurile lui și să se mărginească a dispune armatei sale. Principele vorbește cu amarăciune despre lucrarea ofițerilor germani din statul major, cari sânt responsabili pentru o mulțime de greșeli ce s'au comis, între altele și pentru marea ofensivă din Martie 1918, la care a trebuit să participe în contradicție cu propria sa convingere. Acuză cu deosebire pe *Ludendorff* pentru politica războinică germană, *Hindenburg* era conducător numai cu numele. *Ludendorff* și statul său major n'au știut să aprefieze niciodată puterea trupelor dușmane și nu puteau crede că America ar fi în stare să trimită atâția soldați, căți a trimis de fapt.

Te sjuți cum poți. E mare lipsă de stoffe. Ear steaguri românești, atât de prigonite odată, cer să fie arborate în zilele mari ce le petrecem. Brașovenii s'au dovedit isteți, și cum aflăm din *Glasiul Ardealului*, se ajută în următorul mod: Din mulțimea de steaguri, ce le arborase primăria orașului în cursul războiului, — steaguri care pentru noi n'au rost, — s'a împrumutat culoarea roșie dela cel unguresc, *galbină* dela cel austriac, și *albastră* dela cel săsesc, și eată tricolorul nostru fălfând fără supărări prea mari.

† *Mihail Ganea*, paroh ortodox-român, contabil la «*Venețiana*», membru al tuturor corporațiilor naționale, a încetat din viață luni în 2 Dec. n. 1918 la orele 8 p. m. după grele suferințe în etate de 48 de ani și în al 16-lea an al preoției și fericitei căsătorii, și după 2 ani de temniță ca martir al națiunii. În mormântarea defunctului s'a celebrat în 5 Dec. a. c. la orele 1 în cimiterul ortodox român din Veneția de jos. Dormi în pace martir al națiunii! Idealul, pentru care ai suferit, s'a realizat.

Mersul trenurilor în Sibiu. Valabil din 9 Decembrie.

Pleacă spre:

1. Făgăraș, în zile fără soț, . . . la 8.47 i. a.
2. Copșa mică, zilnic, . . . „ 4.02 d. a.
3. Vințul de jos, „ . . . „ 8.00 i. a.
4. Turnu roșu, „ . . . „ 12.24 d. a.

Sosesc dela:

1. Făgăraș, în zile cu soț, . . . la 12.23 d. a.
2. Copșa mică, zilnic, . . . „ 10.05 seara
3. Vințul de jos, . . . „ 7.22 i. a.
4. Turnu roșu . . . „ 6.04 seara

Celelalte trenuri, până la altă hotărâre, nu circulează.

Vin Dorobanții

Regimentele Dorobanților sunt deja la Făgăraș și în apropierea Agnitei. În două zile vor intra în Sibiu.

Teatre în Sibiu

Cinematograful Orașului. Piața Herman. Directoară: D-na M. Scholtess. Zilnic cele mai interesante programe. Începutul la: 6½ ore seara.

Cinematograful Apollo. Strada Schevis. Directoară: Dna Emil Toth. Miercuri în 11 Dec: *Invinovățire nedreaptă*, piesă detectivă în 4 acte. Începutul la: 6½ ore seara.